

Con fuoco Ooit wint Mendelssohn

Sergej Istomin en Viviana Sofronitski schitteren in de integrale werken voor cello en piano van Mendelssohn.

In de Gentse Handelsbeurs had men nog niet zo lang geleden een inmiddels alweer afgevoerde maar niettemin mooie gewoonte. Artiesten die net hadden gespeeld werden geïnterviewd in aanwezigheid van wie tijd en zin genoeg had om na het concert nog even te blijven. De toon was informeel, en ik had er als koele minnaar van het oeuvre van Felix Mendelssohn een gimmick van gemaakt om, nadat er van hem werk was gespeeld, aan de geïnterviewden te vragen: 'Ik hou niet van Mendelssohn, maar iedereen zegt dat het anders hoort. Help mij.'

Qua vorm verschilden de reacties nogal. De tweede violist van Artis Quartett Wien stapte net niet vloekend van het podium. De altist keek me aan alsof ik van Mars kwam. Of toch van buiten Wenen. Jammer, want van hen ben ik wél een grote fan. Die van het Brodsky Quartet waren schattiger. De primarius en de celliste kwamen me na de babbel bekeren aan de toog, zingend en luchtviol spelend. Het lukte niet, waarna ze me bezwoeren dat Mendelssohn toch ooit zou winnen.

Quod voorlopig non, al moet ik bekennen dat het met een nieuwe, fantastische opname van Mendelssohns integrale werken voor cello en piano dicht in de buurt kwam. Hoe dat komt? Niet in de eerste plaats omdat cellist Sergej Istomin en pianiste Viviana Sofronitski – dochter van de Russische klavierheld – het zo vaak geroemde 'mozartiaanse' karakter van Mendelssohn zo prachtig treffen. Wie van mozartiaans houdt, wende zich immers bij voorkeur tot Mozart. Evenmin omdat ze in het *Lied ohne Worte*

opus 109, het postuum gepubliceerde *Albumblatt* of het Andante van de *Sonate opus 45* zo feilloos tonen hoe goed Mendelssohn naar Schubert heeft geluisterd.

Nee, het is vooral de hartverwarmende combinatie van speelambacht, intelligentie en bevlogen geloof in de welsprekendheid van deze muziek. Slechts zelden weten musici in Mendelssohns kamermuziek de indruk van een piano-werk met obligaatbegeleiding zo doeltreffend te vermijden. De pianopartij is zo verschrikkelijk rijk aan noten dat in vele lezingen voortdurend dynamisch en retorisch onevenwicht dreigt. Niet zo bij Sofronitski en Istomin, en dat ligt niet louter aan het feit dat ze op epoqu-instrumenten spelen (een erg mooie *Widhalmcello* en een *Grafkopie* van Paul McNulty). Ze luisteren naar de ander en naar zichzelf.

Misschien wel het mooiste moment op deze plaat is het einde van het al genoemde *Albumblatt*, dat Mendelssohn schreef voor de destijds grote cellist Rietz. Nu ja, het einde. Het stukje is onvoltooid en stopt op de dominant, zeg maar uitgerekend daar waar het niet mag stoppen. In de liefhebbende spijt waarmee beide musici zich hoorbaar afvragen hoe het verder in Mendelssohns hoofd zou hebben gezeten, kun je je als luisteraar een hele poos verknouwen.

Peter Vandeweerd

MENDELSSOHN, COMPLETE WERKEN
VOOR CELLO EN PIANO, PASSACAILLE,
MUSICA VERA 947.

Meer klassiek op
blogs.knack.be/dissonant

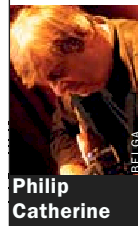
Hoeilaart zoekt tweede adem

Het festival annex concours Jazz Hoeilaart viert zijn jubileum met Belgische acts.

Vorig jaar verloor Jazz Hoeilaart met Albert Michiels zijn stichter en sterkhouder. Michiels maakte van Hoeilaart een vaste waarde op de internationale jazzkalender, met de combinatie van festival en wedstrijd voor jong talent. Zijn coda kwam te vroeg, wetend dat de dertigste editie eraan stond te komen.

Die festiviteiten komen er wel degelijk, met in het concours ensembles uit Polen, Oostenrijk, Spanje, Nederland, Denemarken en Duitsland. Het is onder meer uitkijken naar het kwartet van de Deen Kristian Brink, die eerder dit jaar al de Getxo Jazz Contest in Baskenland won.

De slotconcerten brengen een mix van oud en jong Belgisch talent. Toots Thielemans (24/09) behoeft geen introductie. Hij brengt met Karel Boehlee (piano), Hein van de Geyn (bas) en Dré Pallemarts (drums) een uitstekende band mee. Zangeres Tutu Puoane (25/09), die vorig jaar niet onaardig debuteerde met de cd *Song*, sluit de tweede avond af. Let u in haar band vooral op Ewout Pierreux, de échte veelbelovende pianist van dit land. Meester gitarist Philip Catherine (26/09) zou weleens de verrassing van het festival kunnen worden: hij komt solo, 'met alleen zijn gitaar en enkele effectpedalen', belooft het programmaboekje. Dat laatste doet ons wat ongemakkelijk op onze stoel schuiven, maar maakt ons net zo goed benieuwd. De Expo 58-feelgoodswing

Philip Catherine

van Lady Linn & her Magnificent Seven (27/09) sluit af. Slappe kost voor een jazzfestival, maar zoals Willem Defoe in Oliver Stones film *Platoon* zei: 'Feeling good is good enough'. Drempelverlaging, heet zo iets vermoedelijk. Als wedergutmaking organiseert Hoeilaart masterclasses met Philip Catherine en Eric Melaerts, en vooral een workshop MySpace – waarvoor hulde.

Bart Cornand

JAZZ HOEILAART, VAN 24 TOT EN MET 27
SEPTEMBER. INFO: WWW.JAZZHOEILAART.BE